

Upíří žurnály
– kniha první

proměněná

morgan rice

Morgan Rice

Proměněná

Серия «Upíří Žurnály», книга 1

Аннотация

Kniha, která konkuruje STMÍVÁNÍ a UPÍŘÍM DENÍKŮM. Jedna z těch, které budete chtít číst jedním dechem až do poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, milostné příběhy a upíry, tato kniha je tou pravou pro vás! Vampirebooksite. comPROMĚNĚNÁ je první knihou z bestsellerové série UPÍŘÍ DENÍKY, která zatím obsahuje jedenáct knih, a už teď obdržela více než 600 recenzí, jež ji hodnotí pěti hvězdami! V knize PROMĚNĚNÁ (První kniha ze série Upíří deníky), je osmnáctiletá Caitlin Paineová nucena opustit klidné prostředí malého města a začít chodit na nepříliš bezpečnou střední školu v New Yorku, protože se její matka opět musela přestěhovat za práci. Jedinou světlou stránkou celé situace je Jonah, Caitlinin nový spolužák, se kterým okamžitě najdou společné zálibení. Než se ale jejich vzájemné sympatie stačí rozvinout v něco většího, Caitlin zjišťuje, že se začíná měnit. Najednou se cítí nelidsky silná, citlivá na denní světlo a má podivný hlad, kterému vůbec nerozumí. Snaží se pochopit, co se to s ní děje, ale její nutkání nakonec přivedou přivedou na špatné místo ve velmi nevhodnou dobu. Přímo před očima se jí tak otevře pohled na doposud skrytý svět, který existuje přímo pod ulicemi New Yorku. Proti své vůli je tak vtažena přímo doprostřed

mocenských sporů mezi dvěma mocnými klany a počínající války upírů. V tom okamžiku Caitlin potká Caleba, záhadného a mocného upíra, který jí zachrání život. Potřebuje ji, aby jej přivedla na stopu legendárního, nyní však ztraceného, artefaktu. Ona zase potřebuje jeho kvůli ochraně, kterou ji poskytuje, a odpovédím, které ona nutně potřebuje znát. Společně budou muset najít odpověď na jednu zásadní otázku: Kdo vlastně byl Caitlinin skutečný otec? Caitlin se tím zároveň ocitá mezi dvěma muži a navíc je ve hře i něco dalšího: zakázaná láska. Láska mezi dvěma odlišnými rasami, kvůli které oba budou muset riskovat. Budou však ochotni riskovat jeden pro druhého úplně vše? Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Riceová odvedla skvělou práci vytvořením zajímavého a unikátního příběhu, který nezapadne mezi ostatní podobné příběhy z upírského žánru. První kniha této série se točí kolem jedné dívky...velmi neobvyklé dívky! .. Velice snadná četba, kterou čtenář doslova proletí... Vhodné pro každého, kdo má rád lehkou četbu s paranomální tematikou. Kniha nemusí být vhodná pro děti (PG) . The Romance Reviews Kniha mě od počátku zaujala a už nepustila...Příběh je úžasným dobrodružstvím, které rychle plyne a je plné akce od samého počátku. V celé knize není jediné nudné místo. Paranormal Romance Guild

Содержание

Kapitola první	14
Kapitola druhá	37
Kapitola třetí	48
Конец ознакомительного фрагмента.	49

proměněná

(Upíří žurnály – kniha první)

morgan rice

VYBRANÉ OHLASY NA KNIHU PROMĚNĚNÁ

„Kniha, která konkuruje STMÍVÁNÍ a UPÍŘÍM DENÍKŮM. Jedna z těch, které budete chtít číst jedním dechem až do poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, milostné příběhy a upíry, tato kniha je tou pravou pro vás!“

--Vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

„Riceová zde odvádí výbornou práci. Čtenář je, díky autorčinu skvělému vypravěčskému umění, které dělá jednoduchý příběh zvláštním, vtažen do děje od samého počátku... Výborně napsaný příběh představuje extrémně rychlou četbu.“

--Black Lagoon Reviews {o knize Proměněná}

„Ideální příběh pro mladé čtenáře. Morgan Riceová odvedla skvělou práci vytvořením zajímavého a unikátního příběhu. Celá série se točí kolem jedné dívky... velmi neobvyklé dívky!... Velice snadná četba, kterou čtenář doslova proletí... Kniha nemusí být vhodná pro děti (PG).“

--The Romance Reviews {o knize Proměněná}

„Kniha mě od počátku zaujala a už nepustila... Příběh je úžasným dobrodružstvím, které rychle plyne a je plné akce od samého počátku. V celé knize není jediné nudné místo.“

--Paranormal Romance Guild {o knize Proměněná}

„Nabitě akcí, romantikou, dobrodružstvím a napětím. Sáhnete po této knize a zamilujete se do ní znovu a znovu.“

--vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

„Skvělá zápleтка. Je to přesně ten typ knihy, kterou je velmi obtížné odložit. Konec knihy je jedním z těch, které vás donutí si okamžitě koupit druhý díl, jen abyste zjistili, co se bude dít dál.“

--The Dallas Examiner {o knize Proměněná}

„Morgan Riceová opět dokazuje, že je skvělou vypravěčkou... Kniha osloví široké spektrum čtenářů, kam budou patřit i mladí fanoušci upířských fantasy žánrů. Příběh končí nečekaným zvratem a zanechá vás v šoku a očekávání, co bude následovat v dalším díle.“

--The Romance Reviews {o knize Milovaná}

O autorce

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA

Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů),
ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití),
CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a
VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové),
jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ ŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

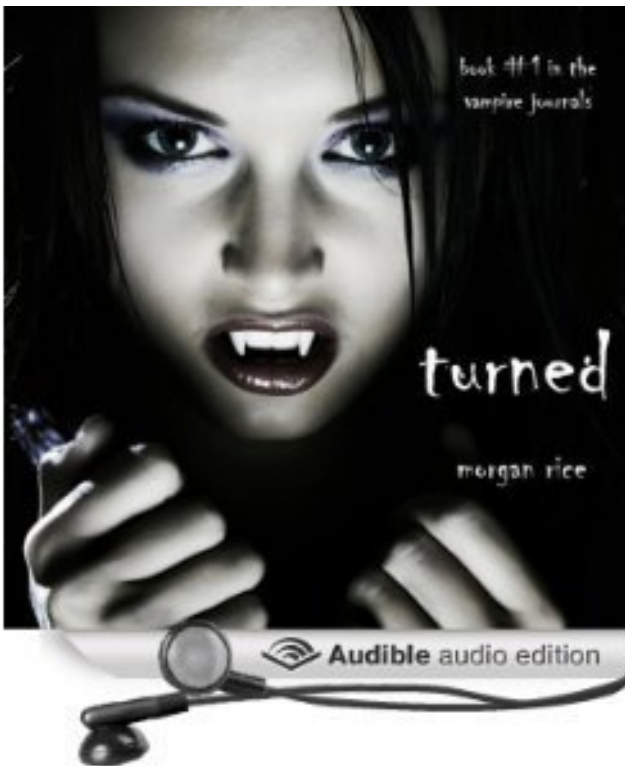

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii UPÍŘÍ ŽURNÁLY ve formátu audio knihy!

© 2011 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez

předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket Image ©iStock.com/Bliznetsov

“Brutus je nemocný,

A proto chodí rozhalený a dýchá

vlhké noční výpary? Brutus je nemocný,

proto opouští vyhřáté, bezpečné lože

a vystavuje se účinkům sychravé, mokré noci?”

--William Shakespeare, Julius Caesar

(překlad Martin Hilský, 2008)

[Kapitola první](#)

[Kapitola druhá](#)

[Kapitola třetí](#)

[Kapitola čtvrtá](#)

[Kapitola pátá](#)

[Kapitola šestá](#)

[Kapitola sedmá](#)

[Kapitola osmá](#)

[Kapitola devátá](#)

[Kapitola desátá](#)

[Kapitola jedenáctá](#)

[Kapitola dvanáctá](#)

[Kapitola třináctá](#)

[Kapitola čtrnáctá](#)

[Kapitola patnáctá](#)

[Kapitola šestnáctá](#)

[Kapitola sedmnáctá](#)

Kapitola první

Caitlin Paineová se vždycky obávala prvního dne v nové škole. Byly tu velké problémy, jako třeba seznamování se s novými přáteli, učiteli, ale i orientace v novém místě. Pak tu byly i menší problémy, jako nová skříňka na věci, vůně nového prostředí, zvuky, které se tam ozývaly. Ze všeho nejvíc se ale obávala těch pohledů. Vždycky měla pocit, že se na ni dívá snad úplně každý. Přitom všechno, co si přála, byla anonymita. Ale zdálo se, že té se nikdy nedočká.

Caitlin nechápala, čím je tak výjimečná. Se svými 165 centimetry nebyla nijak zvlášť vysoká a její hnědé vlasy a oči (a normální váha) jí dávaly pocit průměrnosti. Rozhodně nebyla tak krásná jako některé jiné dívky. Díky završeným osmnáctým narozeninám byla lehce starší než ostatní, ale ne dost na to, aby vyčnívala z řady.

Bylo v tom něco jiného. Něco, co způsobovalo, že se na ni lidé pokaždé museli podívat ještě jednou. Hluboko uvnitř cítila, že je jiná než ostatní. Ale nebyla si jistá, čím to je.

Pokud bylo něco horšího než první den v nové škole, pak to jistě byl první den v nové škole uprostřed školního roku, když všichni ostatní už měli spoustu času si zvyknout. Dnešek, její první den v novém místě a v polovině března, bude jeden z těch nejhorších vůbec. Tím si byla od rána jistá.

Ale ani v jejích nejšílenějších představách to nebylo takhle

špatné. Nic, co kdy viděla – a že toho viděla už hodně – ji na tohle nemohlo připravit.

Caitlin stála před svou novou školou, byla to jedna z těch obrovských veřejných škol v New York City, v mrazivém březnovém ránu, a říkala si Proč já? Byla nevhodně oblečená, pouze ve svetru a legínách, a především naprosto nepřípravená na hlučný chaos, který ji přivítal. Byly tam stovky studentů, kteří křičeli, hulákali jeden na druhého a vzájemně se postrkovali. Víc než cokoliv jiného to připomínalo nádvoří věznice.

Bylo tam příliš mnoho hluku. Všichni se smáli příliš nahlas, nadávali až moc sprostě a strkali jeden do druhého až příliš hrubě. Skoro by si myslela, že se připletla do nějaké hromadné rvačky, kdyby tu a tam nezahlédla také úsměvy a uštěpačný smích. Všichni prostě měli jenom příliš mnoho energie a ona sama, nevyspalá, zmrzlá a unavená, jednoduše nemohla pochopit, kde se to v nich bere. Zavřela oči a přála si, aby to všechno prostě zmizelo.

Strčila ruce do kapes a něco tam našla: svůj ipod. Ano. Nasadila si sluchátka a pustila hudbu. Potřebovala ten lomoz něčím překrýt.

Jenže nic se nestalo. Podívala se, aby zjistila, že baterie je vybitá. Skvělý.

Zkontrolovala svůj telefon v naději, že tam třeba najde nějaké rozptýlení, cokoliv by bylo fajn. Žádné nové zprávy.

Rozhlédla se kolem po všech těch nových tvářích a cítila se osamocně. Ne proto, že tu byla jediná bílá dívka – to ve

skutečnosti docela uvítala. Několik z jejích blízkých kamarádů z předchozích škol bylo černé pleti, nebo hispánského, asijského či indiánského původu. A pár z jejích „přátel“, kteří jí později podrazili, byli běloši. Ne, tohle dozajista nebyl ten důvod. Cítila se sama, protože tihle byli z velkoměsta. Stála sama na betonovém dvoře. Hlasitý zvonek jí svým signálem umožnil vstup do této „oddechové zóny“, do které musela vstoupit skrz těžkou kovovou bránu, na jejímž vrcholu byly hustě spletené ostnaté dráty. Opravdu měla pocit, jakoby se dostala do věznice.

Když se dívala na masivní budovu školy, jejíž okna byla všechna zamřížovaná kovovými klecemi, nevylepšilo to její dojmy ani o píď. Vždycky si dokázala na novou školu zvyknout rychle, ať už byla velká nebo malá. Jenže všechny předešlé byly vždycky na předměstí. Byla tam tráva, stromy a nebe. Ale tady nebylo nic než město všude kolem. Cítila, že nemůže dýchat. A byla docela vyděšená.

Ozval se další hlasitý zvonek a ona se, společně se stovkami dalších, vydala směrem ke vchodu. Jedna velká holka do ní hrubě strčila, až jí vypadl z ruky její deník. Sebrala ho ze země (příčemž se jí rozcuchaly vlasy) a podívala se, jestli se ona dívka hodlá omluvit. Ale za tou už se dávno zavřela voda toho bručícího davu všude kolem. Slyšela kolem sebe smích, ale těžko říct, jestli byl určen jí nebo ne.

Pevně sevřela svůj deník. Byla to teď jedna z mála věcí, které ji držely nad vodou. Brala ho s sebou všude. Dělala si poznámky a kresby kdekoliv se zrovna nacházela. Deník byl něco jako mapa

celého jejího dětství.

Konečně se dostala ke vchodu a musela se zmáčkout s ostatními, aby mohla projít dovnitř. Bylo to stejné jako snažit se nacpat do metra během odpolední špičky. Doufala, že až se dostane dovnitř, bude tam aspoň teplo, ale jakmile se ocitla za dveřmi, ucítila, že z chodeb vane studený průvan, který zimu snad ještě zhoršoval.

Ve vchodu stáli dva obrovští hlídači a spolu s nimi ještě další dva policisté, oblečení v uniformách newyorského policejního sboru. U boku měli připravené služební zbraně.

„POKRAČUJTE DOVNITŘ!“ řekl jeden z nich.

Nechápala, proč u vchodu do střední školy musí hlídat dva ozbrojení policisté. Její obavy se tím ještě zvýšily. A za chvíli ještě jednou, protože zjistila, že bude muset projít velkou bezpečnostní bránou. Takovou, jaké se používají na letištích.

Čtyři další ozbrojení policisté, spolu se dvěma dalšími hlídači, stáli na každé straně brány.

„VYPRÁZDNIT KAPSY!“ vyštěkl hlídač.

Caitlin viděla, že ostatní dávají obsah svých kapes do malých plastických nádobek. Rychle je napodobila a vložila do nádobky svůj ipod, peněženku a klíče.

Potom prošla branou, která samozřejmě začala pískat.

„TY!“ vyštěkl hlídač. „Postav se tady stranou!“

No jistě.

Všichni se dívali, když musela zvednout ruce, zatímco hlídač

ručním detektorem kroužil kolem celého jejího těla.

„Máš na sobě nějaké šperky?“

Zkontrolovala zápěstí a krk, a potom si najednou vzpomněla. Její křížek.

„Sundat,“ vyštěkl hlídač.

Byl to křížek po její prababičce, který jí darovala než zemřela. Malý, stříbrný křížek s vyrytým latinským nápisem, který si Caitlin nikdy nepřeložila. Její prababička jí tehdy pověděla, že ona jej dostala zase od své prababičky. Caitlin nebyla věřící a ve skutečnosti moc nerozuměla, co tyhle věci znamenají, ale věděla, že je stovky let starý a že je to zdaleka nejcennější věc, kterou má.

Caitlin vytáhla křížek zpoza košile, ukázala jej hlídači, ale nesundala ho.

„Raději bych si ho nechala,“ odpověděla.

Hlídač se na ní díval s ledově chladnou tváří.

Najednou se ozval hluk. Pár lidí vykřiklo a jeden z policistů chytil vysokého, hubeného kluka a natlačil jej tváří proti zdi. Potom mu z kapsy vytáhl malý nůž.

Hlídač se otočil a šel kolegovi na pomoc, zatímco Caitlin využila příležitosti a vmísila se zpátky do davu, který mířil dále do vstupní haly.

Vítejte na newyorské střední škole, pomyslela si Caitlin. Paráda.

Už teď začala odpočítávat, kolik dní zbývá do maturity.

*

Chodby školy byly snad nejrozsáhlejší, jaké zatím viděla. Nejdřív si říkala, že snad ani nemůžou být nikdy plné, ale jen o pár okamžiků později už byly přečpané lidmi, kteří se vzájemně strkali a tlačili do všech směrů. Ve škole musely být snad tisíce studentů. Nekončící záplava dalších a dalších tváří. Hluk uvnitř byl takřka nesnesitelný a ozvěna chodeb jej ještě násobila. Chtěla si zakrýt uši. Jenže neměla ani tolik místa, aby mohla zvednout lokty. Přes velikost toho místa začínala cítit klaustrofobii.

Zvonek znovu zazvonil a všechno kolem se zrychlilo.

Hned napoprvé pozdě.

Znovu se podívala na kartičku, kde měla číslo své třídy a konečně ji na druhém konci chodby uviděla. Pokoušela se proklestit si cestu přes to moře těl, ale nedařilo se jí pohnout se o víc než jenom o pár kroků. Nakonec, po několika marných pokusech, jí došlo, že prostě bude muset být trochu agresivní. Začala se pomocí loktů prodírat davem. Odtrčila jednoho po druhém a nakonec se opravdu dostala napříč celou chodbou a otevřela velké dveře, vedoucí do její třídy.

Připravila se na všechny ty pohledy patřící nové dívce, která přišla pozdě. Představila si učitele, který se na ni mračí, protože vyrušila ticho v započatém vyučování. Když ale skutečně vstoupila, čekal ji šok, protože nic nebylo tak, jak si myslela. Ve třídě, která byla určena pro třicet studentů, jich bylo padesát. Místnost byla naprosto přečpaná. Někteří seděli na svých místech, zatímco jiní procházeli chodbičkami a pokřikovali na sebe. Byl to chaos.

Zvonek zazvonil už před plnými pěti minutami, ale rozcuchaný učitel, oblečený ve zmačkaném obleku, ještě ani nezahájil vyučování. Vlastně seděl na své židli s nohama na stole, četl noviny a ignoroval vše, co se dělo kolem.

Caitlin došla k němu a položila na stůl svoji novou ID kartu. Potom tiše stála a čekala až se na ni podívá, ale on to neudělal.

Nakonec si odkašlala, aby upoutala pozornost.

„Promiňte.“

Učitel neochotně odložil noviny.

„Jsem Caitlin Paineová. Jsem tu nová. Myslím, že vám mám tuhle kartu ukázat.“

„Jenom tu supluju,“ odpověděl učitel a znovu mezi nimi vztyčil hradbu z novin.

Caitlin zaraženě stála.

„Takže,“ zeptala se, „...to znamená, že neděláte docházku?“

„Váš učitel se vrátí v pondělí,“ vyštěkl na ni. „On se o to postará.“

Caitlin si uvědomila, že jejich konverzace je tím u konce a vzala si zpátky svou ID kartu.

Potom se otočila směrem do třídy. Panující chaos se nijak nezmírnil. Pokud se dal najít nějaký klad pro dnešní den, určitě to byl fakt, že tu není nijak nápadná. Zdálo se, že se o ni naprosto nikdo nezajímá a vlastně si jí nikdo zatím ani pořádně nevšiml.

Na druhou stranu, pohled na přecpanou místnost jí příliš klidu také nedodal, protože se zdálo, že už tam opravdu není žádné

další místo k sezení.

Obrnila se, sevřela pevně svůj deník a opatrně procházela uličkou. Její pohled byl upřený k zemi, když několikrát procházela mezi roz dováděnými studenty, kteří na sebe pokřikovali. Když se dostala až dozadu, mohla konečně v klidu přehlédnout celou místnost.

Nebylo tam jediné další místo k sezení.

Stála tam, připadala si jako idiot a zjišťovala, že si jí ostatní pomalu začínají všim at. Nevěděla co si počít. Rozhodně nemohla zůstat celou hodinu stát a suplující učitel nevypadal, že by ho to alespoň minimálně zajímalo. Znovu se rozhlédla kolem v zoufalé snaze přece jen nějaké místo objevit.

Z několika lavic opodál uslyšela smích a tentokrát si už byla jistá, že patří jí. Nebyla oblečená jako ostatní a ani jako oni v žádném směru nevypadala. Její tváře začala zalívat červen, protože teď už se cítila velmi nápadná.

Když už se chystala třídu zase opustit, a možná dokonce i utéct pryč z téhle školy, uslyšela hlas.

“Tady.”

Otočila se.

V poslední lavici u okna, vstal od stolu vysoký mladík.

“Posaď se,” řekl. “Prosím.”

Třída se trochu utišila a sledovala, jaká bude její reakce.

Vydala se k němu. Snažila se mu nedívat přímo do očí – velkých, sytě zelených očí – ale nemohla si pomoci.

Byl krásný. Měl hladkou olivovou pleť. Nedokázala říci, jestli

byl černoch, hispánec, běloch nebo nějaká z kombinací, ale nikdy předtím neviděla tak jemnou a hladkou pleť, která by tak pěkně doplňovala ostře řezanou čelist. Jeho vlasy byly krátce střižené, hnědé a postava štíhlá. Bylo na něm něco zvláštního, něco, co na tohle místo nijak nezapadalo. Vypadal křehce. Možná umělecký typ.

Nebylo jí podobné, že by jí někdo takhle zaujal. Její kamarádky se často do někoho bláznivě zakoukaly, ale ona nikdy nerozuměla proč. Až doted'.

„Kde budeš sedět ty?“ zeptala se.

Snažila se o nezaujatý tón hlasu, ale neznělo to nijak přesvědčivě. Doufala, že nepoznal, že je nervózní.

Široce se usmál a odhalil perfektní zuby.

„Přímo tady,“ řekl a odsunul se k velkému oknu, pořád ale jenom nějaký metr od ní.

Podívala se na něj a on odpověděl stejným způsobem. Jejich pohledy se setkaly. Říkala si, že se musí podívat jinam, ale nemohla to udělat.

„Dík,“ řekla a okamžitě se na sebe rozzlobila.

Dík? To je všechno, co ze sebe dostane? Dík!?

„Dobře, Baracku!“ zakřičel někdo. „Jen ať se ta hezká bělička pěkně usadí!“

Následoval smích, po kterém se hluk v místnosti opět znásobil, když je ostatní opět začali ignorovat.

Caitlin si všimla, že zahanbeně sklonil hlavu.

„Barack?“ zeptala se. „Tak se jmenuješ?“

“Ne,” odpověděl a zrudnul. “Tak mi jenom říkají. Jako Obama. Myslej si, že vypadám jako on.”

Zkoumavě se na něj podívala a uvědomila si, že opravdu trochu vypadá jako on.

“To proto, že jsem z poloviny černoch, z části běloch a z části portorikánec.”

“No, já ale myslím, že to je kompliment,” řekla.

“Ne tak, jak to myslí oni,” odpověděl.

Dívala se na něj jak si sedl na okenní parapet, viděla, že jeho sebevědomí silně opadlo a byla si jistá, že tenhle kluk je hodně citlivý. Možná dokonce zranitelný. Vůbec do téhle skupiny nepatřil. Bylo to divné, ale měla pocit, že by jej měla chránit.

“Já jsem Caitlin,” řekla, podala mu ruku a dívala se mu do očí.

Překvapeně se na ní podíval a jeho úsměv se vrátil.

“Jonah,” odpověděl.

Pevně jí stiskl ruku. Když pocítila jeho jemnou dlaň, která obklopila tu její, proběhlo její paží jemné mravenčení. Měla pocit jako by se její dlaň prolnula s jeho. Držel její ruku o sekundu déle, než by bylo vhodné, a ona si nemohla pomoci, aby se při tom na něj neusmívala.

*

Zbytek dopoledne rychle uběhl a když přišel čas jít do jídelny, Caitlin byla strašlivě hladová. Otevřela dvojité dveře a zůstala stát, udivena velikostí té místnosti a neskutečným hlukem, který

v ní panoval. Uvnitř bylo snad tisíc studentů a všichni do jednoho křičeli. Vypadalo to spíš trochu jako tělocvična než jako jídelna. Až na to, že každých deset metrů stál hlídač a pozorně dohlížel na dění kolem.

Jako obvykle neměla nejmenší tušení, kterým směrem se vydat. Prohlížela si obrovskou místnost a konečně uviděla stojan s tácy. Jeden si vzala a vstoupila do něčeho, o čem si myslela, že je to fronta na jídlo.

„Hele nepředbíhej, ty mrcho!“

Caitlin se otočila a uviděla velkou, obézní dívku, která byla o dobrých patnáct centimetrů vyšší než ona, jak se na ni ošklivě mračí.

„Omlouvám se, nevěděla jsem...“

„Fronta začíná támhle!“ vyštěkla jiná dívka a ukázala palcem za sebe.

Caitlin se podívala a poznala, že v řadě za nimi je ještě minimálně stovka dalších. Vypadalo to alespoň na dvacetiminutové čekání.

Když se vydala podél řady na její konec, jeden ze studentů v řadě strčil do jiného a ten přímo před ní dopadl tvrdě na zem.

Útočník byl v mžiku na něm a začal jej bít pěstmi do obličeje.

Jídelna vybuchla nadšeným povykem a desítky ostatních se okamžitě shromáždily kolem rvačky.

„DEJ MU! DEJ MU!“

Caitlin s hrůzou v očích ustoupila o několik kroků zpět.

Konečně přispěchali čtyři hlídači aby roztrhli dva krví

zbrocené rváče. Zdálo se, že s tím nijak zvlášť nespíchovali.

Když Catlin dostala své jídlo, rozhlédla se po místnosti v naději, že někde uvidí Jonaha. Ten ale nebyl nikde v dohledu.

Procházela chodbičkou kolem stolů, které byly plně obsazené studenty. Sem tam bylo několik prázdných míst, ale žádné z nich nepůsobilo příliš lákavě, protože byly vždycky přímo vedle velkých a hlučných skupinek přátel.

Nakonec se usadila u prázdného stolu až úplně na konci jídelny. U vzdáleného konce toho stolu seděl jenom jediný člověk. Malý, křehký čínský chlapec v chudém oblečení s hlavou neustále skloněnou nad jídlem.

Cítila se osaměle. Podívala se na svůj telefon, aby zkontrolovala, co je nového. Na Facebooku měla pár nových zpráv od spolužáků z předchozího města. Byli zvědaví, jak se jí v novém místě líbí. Nějak se ale necítila, že by zrovna na tohle chtěla odpovídat. Byli najednou tak vzdálení.

Caitlin pořád ještě cítila nevolnost z nervozity, kterou měla vždycky první den v novém místě, a tak skoro nic nesnědla. Místo toho se rozhodla myslet na něco jiného. Zavřela oči a představila si jejich nový byt v pátém patře špinavého domu bez výtahu, na 132. ulici. Její nevolnost se tím ale ještě zhoršila. Zhluboka dýchala a snažila se myslet na něco hezkého, na cokoliv hezkého, co ve svém životě měla.

Její malý bratr. Sam. Čtrnáctletý, který se ale choval, jako by mu bylo dvacet. Zdálo se, že si Sam nikdy pořádně neuvědomil, že je nejmladší a vždycky se choval jako její starší bratr. Všechno

to věčné stěhování, poté co je táta opustil a zůstali jenom s matkou, Samovu povahu jen a jen zatvrdilo. Také ale viděla, že se ho jejich situace dotýká a že začíná být čím dál uzavřenější. Když se potom začal ve škole dostávat do častých rvaček, nebyla vlastně ani moc překvapená. Naopak se bála, že to může být časem ještě horší.

Když ale přišlo na Caitlin, Sam ji bezmezně miloval. A ona jeho. Byl jediný člověk, který s ní zůstával pořád, a na kterého se mohla spoléhat. Zdálo se, že v jeho drsném světě přece jen zůstalo jedno měkké místo a to patřilo jí. Udělala by cokoliv, aby ho ochránila od všeho zlého.

“Caitlin?”

Nadskočila.

S podnosem v jedné ruce a pouzdrem na housle v druhé, před ní stál Jonah.

“Nevadí ti, když se přidám?”

“Ano... teda ne,” řekla zaskočeně.

Idiote, pomyslela si. Přestaň se chovat tak vyjukaně.

Jonah po ní střelil tím svým úsměvem a potom si sedl naproti. Seděl vzpřímeně s perfektně rovnými zády. Opatrně položil pouzdro s houslemi vedle sebe. Potom se spořádaně pustil do jídla. Bylo na něm něco zvláštního, něco, co nedokázala tak úplně pojmenovat. Byl jiný než kdokoliv, koho předtím potkala. Působil, jako by byl z jiného století. A ani trošičku se na tohle místo nehodil.

“Jak to jde v tvůj první den?” zeptal se.

“Ne tak, jak bych si přála.”

“Myslím, že vím, co myslíš,” řekl.

“To jsou housle?”

Hlavou kývla směrem k jeho pouzdru. Držel si jej neustále blízko u těla, jednu ruku téměř pořád položenou na něm, jakoby se bál, že by mu ho někdo mohl ukrást.

“Vlastně je to viola. Je jenom o trochu větší než housle, ale má úplně jiný zvuk. Mnohem měkčí.”

Violu nikdy předtím neviděla a přála si, aby ji vyndal z pouzdra a ukázal jí, jak vypadá. Ale on se k tomu evidentně nechystal a Caitlin nechtěla být dotěrná. Neustále měl na pouzdře položenou ruku a chránil jej, jakoby to byla nějaká velice osobní věc.

“Cvičíš často?”

Jonah pokrčil rameny. “Pár hodin denně,” řekl, jako by se nechumelilo.

“Pár hodin!? Musíš být skvělý!”

Znovu jenom pokrčil rameny. “Myslím, že jsem OK. Spousta hráčů je lepších než já. Ale přesto doufám, že je to moje jízdenka pryč z tohoto místa.”

“Vždycky jsem chtěla hrát na piáno,” řekla Caitlin.

“A proč nehraješ?”

Už už chtěla říct, nikdy jsem žádné neměla, ale potom se zarazila. Namísto toho jenom pokrčila rameny a sklonila zrak k jídlu na stole.

“Nepotřebuješ na to vlastní piáno,” řekl Jonah.

Udiveně se na něj podívala, protože to bylo jak kdyby jí četl myšlenky.

“Máme tady ve škole zkušebnu. Ze všeho špatného, co tu je, je alespoň takhle jedna věc dobrá. Dají ti tam lekce zadarmo. Jediné, co pro to musíš udělat, je zapsat se na hodinu.”

Caitlininy oči se rozšířily.

“Vážně?”

“Před vchodem do hudební zkušebny je papír, kde se můžeš přihlásit. Ptej se po paní Lennoxové. A řekni jí, že jsi moje kamarádka.”

Kamarádka. Caitlin se líbilo jak to slovo zní. Líbilo se jí, že to řekl.

Široce se usmála. Pohledy se opět na moment setkaly.

Když se dívala do jeho zářivých, zelených očí, měla pocit, že se ho musí zeptat na milion dalších otázek: Máš přítelkyni? Proč jsi tak milý? To se ti vážně líbím?

Namísto toho se ale kousla do jazyka a neřekla nic.

V obavě, že jejich společný čas uteče příliš rychle, teď horečně přemýšlela, na co se ho ještě zeptat, aby prodloužila jejich konverzaci. Chtěla přijít na něco, čím by se ujistila, že se spolu zase znovu uvidí příště a že o to oba stojí. Jenže byla nervózní a nic jí nenapadalo.

Nakonec se konečně nadechla a otevřela pus, ale přesně v ten moment začalo zvonit.

Místnost vybuchla novým ruchem odsunovaných židlí a i Jonah se postavil a vzal do ruky své pouzdro s violou.

“Jdu pozdě,” řekl a sbíral ze stolu podnos.

Potom se podíval na ten její. “Můžu ho vzít taky?”

Podívala se na stůl a uvědomila si, že na podnos úplně zapomněla. Potom zakroutila hlavou.

“OK,” odpověděl.

Chvíli stál a najednou působil nesměle. Zdálo se, že neví co říct.

“No...tak zase příště.”

“Uvidíme se,” odpověděla hloupě téměř šeptem.

*

Když měla Caitlin svůj první den v nové škole konečně za sebou, čekalo na ní slunečné březnové odpoledne. I když foukal poměrně silný vítr, už jí nebyla vůbec zima. I když všichni kolem křičeli, když si razili cestu ze školy ven, ji už ten hluk nijak neobtěžoval. Byla spokojená a cítila se lehká jako pírkó. Zbytek vyučování měla tak rozmazaný, že si ani nezapamatovala jméno jediného nového učitele.

A nemohla přestat myslet na Jonaha.

Přemýšlela jestli se v jídelně nechovala jako idiot. Přišlo jí, že jenom neustále zakopávala o vlastní jazyk a skoro na nic se ho ve výsledku nezeptala. Jediné, na co se ho dokázala zeptat, byla ta pitomá viola. Mohla se přece zeptat kde bydlí, odkud pochází a kam by se rád dostal na vysokou.

A ze všeho nejvíc přece měla zjistit, jestli má přítelkyni. Někdo jako on určitě musí s někým randit.

Přímo v tom momentě prošla kolem Caitlin hezká, krásně

oblečená hispánská dívka. Caitlin si jí prohlédla od hlavy až k patě a na vteřinu si říkala, jestli by to třeba nemohla být přímo ona.

Caitlin zahrnula na 134. ulici a na vteřinu zapomněla, kam se má vydat. Ze školy šla domů poprvé a na okamžik nevěděla, kde přesně jejich nový byt je. Stála na rohu a snažila se zorientovat. Slunce mezitím zakryla rychle plynoucí oblačnost a společně s větrem způsobila, že jí zase začala být zima.

„Hej, amiga!“

Caitlin se otočila a uvědomila si, že stojí přímo před zaplivanou rohovou vinárnou. Čtyři ošuntělí chlapíci seděli na plastických židlích na chodníku a chladného počasí si evidentně naprosto nevšimli. Všichni se na ni křenili, jako by měla být jejich dalším soustem k obědu.

„Pojď sem k nám, zlato!“ zakřičel jiný.

Caitlin si vzpomněla.

132. ulice. To je ono.

Rychle se otočila a svižným krokem přešla na druhý chodník. Přitom se několikrát opatrně ohlédla, aby zjistila, jestli ji ti muži nesledují. Naštěstí zůstali tam, kde byli.

Studený vítr ji kousal do tváří a zároveň ji pořádně probudil, stejně jako drsná realita nového sousedství, do kterého se právě přistěhovali. Při pohledu kolem sebe viděla opuštěná auta, zdi pomalované grafiti, ostnaté dráty na vrcholcích plotů, mříže v oknech a najednou se cítila velmi opuštěně. A taky vystrašeně.

Do jejich bytu to bylo jenom přes tři bloky, ale jí to teď

přišlo jako šílená vzdálenost. Přála si, aby tu s ní teď byla nějaká kamarádka – nebo ještě lépe Jonah – a říkala si, jestli tudy opravdu zvládne sama chodit každý den. Zas a znovu se rozzlobila na svou matku. Jak ji může pořád stěhovat z jednoho místa na druhé a většinou navíc na taková, která od začátku nenávidí? Kdy už tohle skončí?

Uslyšela nějaký hluk.

Caitlinino srdce se rozbušilo, když si všimla, že se nalevo přes ulici něco děje. Zrychlila chůzi a pokoušela se klopit zrak na chodník před sebou, ale když se přiblížila, nemohla neslyšet křik a zlomyslný smích. Nemohla si pomoci, aby se nepodívala, co se tam děje.

Čtyři velcí kluci – možná tak osmnácti nebo devatenáctiletí – stáli kolem jediného dalšího. Dva z nich jej drželi za ruce, zatímco třetí jej udeřil do břicha a čtvrtý pěstí do obličeje. Chlapci bylo možná sedmnáct, byl vysoký, hubený a proti přesile naprosto bezbranný. Okamžitě padl k zemi. Dva z útočníků jej potom surově nakopli do obličeje.

Navzdory svému rozhodnutí, se Caitlin zastavila a zírala na ně. Byla zhrozená. Nikdy předtím takhle strašnou scénu neviděla.

Druzí dva teď také přistoupili ke své oběti. Potom zvedli nohy v těžkých botách a začali na něj šlapat.

Caitlin dostala strach, že ho snad hodlají ukopat k smrti.

“NE!” zaječela.

Když znovu kopli, ozvalo se ošklivé křupnutí.

Ale nebyl to zvuk lámající se kosti – bylo to jakoby se zlomilo

něco dřevěného. Zvuk lámaného dřeva. Caitlin si všimla, že šlapou po malém hudebním nástroji. Podívala se pozorněji a zjistila, že se po chodníku válejí kousky houslím podobného nástroje.

V hrůze si zakryla oběma rukama ústa.

„Jonahu!“

Bez dalšího přemýšlení Caitlin přeběhla ulici rovnou ke skupince kluků, kteří si jí až teď začali všimnat. Když se na ní podívali, jejich zlé úsměvy se ještě rozšířily. Jeden druhého pošťuchovali lokty a něco si šeptali.

Došla přímo k jejich oběti a uviděla, že je to opravdu Jonah. Jeho tvář byla zbrcená krví, napuchlá podlitinami a Jonah sám se zdál být v bezvědomí.

Její zlost byla najednou mnohem silnější než její strach. Postavila se mezi ty čtyři a Jonaha a podívala se na ně.

„Nechte ho na pokoji!“ zaječela.

Jeden z útočníků, minimálně 190 centimetrů vysoký, svalnatý habán, se jí vysmál.

„Nebo co?“ zeptal se velmi hlubokým hlasem.

Caitlinin svět se náhle obrátil vzhůru nohama a ona si uvědomila, že byla hrubě postrčena někým zezadu. Než dopadla na chodník, stačila zvednout lokty, ale stejně pád téměř ani nezpomalila. Navíc to šíleně bolelo. Koutkem oka zahlédla její letící deník, ze kterého vyletovaly papíry a padaly všude kolem.

Slyšela drsný smích. A potom kroky, které se k ní blížily.

Její srdce bilo jako o závod a hladina adrenalinu rostla výš a

vyš. Podařilo se jí překulit se a vyškrábat zpátky na nohy ještě předtím, než se k ní dostali. Okamžitě se rozběhla do uličky pryč od nich. Bylo jí jasné, že běží o život.

Těsně za zády cítila své pronásledovatele.

V jedné z jejích minulých škol, tehdy si Caitlin zase jednou myslela, že tam zůstane ještě hodně dlouho, se zapsala do běžeckého kroužku a po čase zjistila, že je v tom dobrá. Tehdy byla vlastně nejlepší z týmu. Ne sice na dlouhých tratích, ale ve sprintu na sto metrů na ni nikdo neměl. Dokonce dokázala předběhnout i mnohé kluky. Teď se jí to zatraceně hodilo.

Běžela jako o život a ti čtyři ji nedokázali chytit.

Dovolila si ohlédnout se po nich a zjistila, že zůstali daleko za ní. To jí naplnilou trochou optimismu, protože věděla, že když se jí podaří několikrát správně zahnout za roh, tak jim může nakonec utéct.

Ulička se větvila do tvaru T a ona se mohla rozhodnout, jestli se vydá napravo nebo nalevo. Věděla, že nebude mít možnost svoje rozhodnutí změnit, pokud si hodlá udržet náskok. Musela se rozhodnout rychle, i když nemohla vidět, co se skrývá za každým z rohů. Naslepo si tedy vybrala, že zahne vlevo.

Modlila se, aby to byla správná volba. No tak. Prosím!

Její srdce se málem zastavilo, když zatočila doleva a po pár metrech zjistila, že ulička je slepá.

Špatný tah.

Cesta před ní končila zdí. Běžela přímo k ní a neustále se rozhlížela po nějaké možnosti úniku, ale žádnou neviděla.

Otočila se, aby čelila útočníkům.

Bez dechu sledovala, jak se objevili na rohu a mířili k ní. Za jejich zády mohla vidět, že pokud by bývala zatočila doprava, už by teď byla pravděpodobně volná. No jistě. To je prostě její štěstí.

„Tak jo, ty mrcho,“ řekl jeden z nich, „ted' si to vychutnáš.“

Došlo jim, že už nemá kam uniknout a tak zpomalili do kroku a s těžkým oddechováním a úšklebky se přibližovali.

Caitlin zavřela oči a zhluboka dýchala. V duchu prosila Jonaha, aby se vzbudil, kdesi nabral všechnu sílu světa a přispěchal jí na pomoc. Když ale oči znovu otevřela, nikde ho samozřejmě neviděla. Byli tam jenom ti hrubiáni, kteří se neustále přibližovali.

Myslela na svou matku, na to jak jí nenávidí za to, že už musela zkoušet žít na tolika různých místech. Myslela taky na bratra Sama. Myslela na to, jaký ji asi čeká život až dnešek skončí.

Myslela na celý svůj dosavadní život, jak se k ní choval a jak jí nikdy nikdo nerozuměl, a jak nikdy nic pořádně nešlo tak, jak by to byla potřebovala. A potom se něco stalo. Najednou měla všech těch nekonečných problémů po krk.

Já si tohle nezasloužím. Já si tohle NEZASLOUŽÍM!

A potom to najednou ucítila.

Bylo to jako vlna něčeho, co nikdy předtím nepocítila. Jako vlna zuřivosti, která se rozproudila v jejích žilách a začala téměř

vařit její krev. Mělo to epicentrum někde v břiše a odtud to proudilo dále do celého těla. Najednou měla pocit, že se její chodidla pevně zakořenila v zemi, jako kdyby se ona a asfalt pod ní stali jedním. Také cítila, že jí naplňuje surová síla a usazuje se v zápěstích a přes lokty dále rozlévá až do ramen.

Caitlin najednou živočišně zavrčela, což překvapilo a zároveň vyděsilo i ji samotnou. Když se první kluk přiblížil a chytil jí svou svalnatou rukou za zápěstí, sledovala, jak její ruka sama od sebe reagovala, když se okamžitě vymanila ze sevření, chytila naopak útočnickovu ruku a zkroutila ji dozadu do velmi nepřirozeného úhlu. Klukova tvář se svrašťela šokem, v ruce potom ošklivě škusblo a ozvalo se zaprašštění.

Kluk klesl na kolena a řval bolestí.

Zbylí tři vykulili oči překvapením.

Ten největší se na ni okamžitě vrhl.

„Ty zkur....“

Než mohl dokončit, Caitlin vyskočila do vzduchu a oběma nohama zároveň jej kopl do hrudi, čímž jej poslala na pětimetrový let zpět, kde tvrdě přistál do kovových popelnic.

Zůstal tam ležet a nehýbal se.

Zbylí dva, dosud nezranění, se na sebe šokovaně podívali. Teď vypadali opravdu vystrašeně.

Caitlin postoupila kupředu. Cítila nelidskou sílu, která jí proudila tělem, a slyšela sama sebe jak vrčí, když chytila oba výrostky (každý z nich byl dvakrát tak velký jak ona), zvedla je několik centimetrů nad zem, každého jednou rukou.

Jak tak viseli ve vzduchu a snažili se vymanit, Caitlin s nimi nejdříve cukla směrem kupředu, a potom neskutečnou silou rovnou jednoho proti druhému. Oba dva se potom zřítily na zem.

Caitlin stála nad nimi, těžce dýchala a pěníla zlostí.

Ani jeden ze čtyř hromotluků se nehýbal.

Ale ona necítila pražádnou úlevu. Naopak, chtěla víc. Víc soupeřů, které by mohla zničit. Víc těl, se kterými by si mohla házet.

A také chtěla ještě něco dalšího.

Najednou viděla všechno kolem sebe v křišťálově zářivé čistotě a byla schopná silně zaostřit na jejich odhalené krky. Z místa, kde stála, viděla každyčkový detail na jejich pokožce, ba co víc, viděla tepny, které pulsovaly pod kůží. Měla ohromnou chuť se zakousnout a napít.

Vůbec nechápala co se to s ní děje. Zatřepala hlavou a potom zakřičela tak děsivě, že to muselo být slyšet až na hlavní ulici. V tom výkřiku byla zuřivost, vítězství a nenaplněná divokost.

Byl to výkřik zvířete, které chce víc.

Kapitola druhá

Caitlin stála před dveřmi jejich nového bytu a zírala do prázdna. Najednou se probrala a uvědomila si, kde se nachází. Neměla však nejmenší tušení, jak se sem dostala. Poslední věc, kterou si pamatovala bylo, jak byla v té uličce. Nějak se potom musela dostat zpátky domů.

To, co se v uličce stalo, si však pamatovala do nejmenších detailů. Snažila se to ale vymazat z paměti, nicméně vůbec se to nedařilo. Podívala se na své paže a ruce a čekala, že budou vypadat jinak – ale byly naprosto normální. Takové, jako byly vždycky předtím. Zuřivost, která do ní vjela a úplně ji proměnila, byla najednou zase pryč.

Něco ale přece jenom zůstalo. Cítila se najednou jakoby prázdná. Strnulá. A cítila ještě něco dalšího. Nebyla si úplně jistá, co to je. Hlavou se jí neustále míhaly obrazy. Obrazy těch kluků a jejich odhalených krků. A jejich pulzu. A stále ještě cítila ten hlad. A touhu.

Caitlin se teď opravdu nechtěla vrátit domů. Nechtěla se vidět s matkou, obzvláště ne dnes, a nechtěla vidět ani celé to nové místo, které bylo pořád ještě zaskládané nevybalenými krabicemi s jejich věcmi. Kdyby tam nebyl Sam, možná by se prostě otočila a šla někam pryč. Kam by to mělo být, o tom neměla ponětí – ale aspoň by se prostě pořádně prošla.

Zhluboka se nadechla a vzala za kliku na dveřích. Opravdu ta

klika hřála, anebo je její ruka jenom tak strašně studená?

Caitlin vstoupila do příliš prosvětleného bytu. Cítila jídlo, které se připravovalo na sporáku – nebo spíše v mikrovlnce. Sam. Vždycky byl doma brzy a dělal si sám večeři. Matka nebude doma ještě několik hodin.

„To nevypadá na dobrý první den.“

Caitlin se v šoku otočila za matčíným hlasem. Seděla tam na gauči, kouřila cigaretu a pohrdavě si Caitlin prohlížela.

„To už jsi musela ten svetr hned takhle ušpinit?“

Caitlin se na sebe podívala a teprve teď si všimla tmavých skrvn, nejspíš od toho, jak spadla na ten chodník.

„Jaktože jsi doma tak brzo?“ zeptala se Caitlin.

„Pro mě je to taky první den, víš jak,“ vyštěkla matka. „Nejseš jediná origoš. Postupný zapřažení do fochu. Šéfík mě poslal domů brzo.“

Caitlin nebyla na matčín tón vůbec zvědavá. Ne dneska. Vždycky s ní mluvila s despektem, ale toho večera měla Caitlin všeho nad hlavu. Rozhodla se, že nechá matku ochutnat její vlastní polívčičku.

„Supr,“ vyštěkla Caitlin odpověď. „Znamená to, že se zase stěhuju?“

Matka okamžitě vyskočila na nohy. „Koukej si dávat pozor na pusu!“ zakřičela.

Caitlin si uvědomila, že matka vlastně jenom čekala na nějaký důvod, aby na ni mohla začít křičet. Řekla si, že bude nejlepší matku něčím umlčet a potom co nejrychleji zmizet.

“Neměla bys před Samem kouřit,” řekla Caitlin chladně, vešla do svého maličkého pokoje, třískla za sebou dveřmi, které vzápětí zamkla.

Matka ihned stála u dveří a bušila na ně.

“Okamžitě se vrať, ty malej spratku! Co si to dovoluješ, takhle mluvit s mámou!? Kdo si myslíš, že kupuje ten chleba, co máš denně na stole...”

Toho večera byla Caitlin už tak rozrušená, že se rozhodla matčin hlas prostě ignorovat. Namísto toho si v hlavě znovu přehrávala události dne. Smích těch kluků na ulici. Zvuk jejich bijících srdcí. A potom zvuk jejího vlastního řevu.

Co se to vlastně stalo? Kde se v ní najednou vzalo tolik síly? Bylo to prostě jenom díky zvýšenému adrenalinu? Část jejího já si přála, aby tomu tak bylo. Ale ta druhá věděla jistě, že to není pravda. Co se to s ní děje?

Bouchání na dveře pokračovalo dál, ale Caitlin to téměř nevnímala. Její telefon ležel na stole, vibroval jako šílený, když přicházely nové smsky, emaily a facebookové zprávy, ale ona si nijak zvlášť nevšímalá ani toho.

Přesunula se ke svému malému okénku a podívala se ven na ulici, když se jí najednou vybavil ještě další zvuk. Byl to Jonahův hlas. A spolu s ním i obraz jeho usmívající se tváře. Tichý, hluboký a klidný hlas. Znovu si připomněla, jak křehký se zdál, jak zranitelně působil. Potom ho uviděla ležícího na zemi, tvář potřísněnou vlastní krví a jeho viola byla rozbitá na kusy vedle něj. Zvedla se v ní vlna nového vzteku.

A ten se potom změnil v obavu. Obavu, jestli je Jonah v pořádku, jestli dokázal sám vstát a odejít domů. Představovala si ho, jak ji volá. Caitlin. Caitlin.

„Caitlin?“

Za dveřmi se ozval nový hlas. Chlapecký hlas.

Zmateně se otočila ke dveřím.

„To jsem já, Sam. Pusť mě dovnitř prosím.“

Došla ke dveřím a opřela se o ně čelem.

„Máma je pryč,“ řekl hlas na druhé straně.

„Šla si koupit cigarety. No tak, pusť mě dovnitř.“

Caitlin otevřela dveře.

Sam stál za nimi a ve tváři se mu zračil starostlivý výraz. Ještě mu nebylo ani patnáct, ale zdál se být starší. Vyrostl docela brzy, už teď měl přes sto osmdesát centimetrů, ale jeho tělo ještě nestačilo zmohutnět, takže byl samá ruka, samá noha. Měl černé vlasy a hnědé oči, stejně jako ona. Na první pohled bylo jasně vidět, že jsou sourozenci. Caitlin věděla, že o ní má starost. Měl ji rád víc než kohokoliv jiného.

Pustila ho dovnitř a rychle za ním dveře zase zavřela.

„Promiň,“ řekla mu. „Já s ní prostě dneska večer nechci mluvit.“

„Co se s váma dvěma stalo?“

„Jako vždycky. Skočila mi po krku v prvním momentě, kdy jsem se objevila ve dveřích.“

„Myslím, že měla dost náročnéj den,“ řekl Sam, který se je snažil usmířit, jako to ostatně dělával pokaždé.

“Doufám, že jí zase nevyhodí.”

“Koho to zajímá? New York, Arizona, Texas...Koho zajímá, kam se pojede zas příště? Naše věčný stěhování nikdy neskončí.”

Sam si sedl k jejímu stolu a zakabonil se. Caitlin se okamžitě zastyděla za to, co říká. Občas měla příliš rychlý jazyk a mluvila, aniž by si to stačila pořádně rozmyslet. Potom si vždycky přála, aby to mohla vzít zpátky.

“Jaký byl tvůj první den?” zeptala se ve snaze změnit téma.

Pokrčil rameny. “Myslím, že to bylo OK.” Lehce se zhoupnul na židli.

Potom se na ní podíval. “A tvůj?”

Caitlin pokrčila rameny. Něco ve výrazu jejího obličeje ale muselo být nápadné, protože Sam se nepodíval zpátky na stůl. Namísto toho se upřeně díval na ní.

“Co se stalo?”

“Nic,” řekla uhýbavě a otočila se zpátky k oknu.

Stále však cítila jeho pohled.

“Vypadáš...jinak.”

Zarazila se a přemýšlela, jestli si opravdu mohl něčeho všimnout. Jestli její zevnějšek opravdu prošel nějakými změnami. Polkla.

“Jak?”

Ticho.

“Já nevím,” odpověděl nakonec.

Dívala se dál z okna. Nějaký muž venku na ulici před vinárnou nenápadně podával kupci malý balíček.

„Nesnáším tohle místo,“ řekla.

Potom se otočila a podívala se na Sama.

„Stejně jako já,“ odpověděl.

„Dokonce jsem i přemýšlel, že...“ sklonil hlavu,
„...že odejdu.“

„Co tím myslíš?“

Pokrčil rameny.

Pátravě si ho prohlédla. Vypadal silně nespokojeně.

„Kam?“ zeptala se.

„Možná...zkusit najít tátu.“

„Jak? Nemáme nejmenší ponětí, kde by mohl být.“

„Můžu to zkusit. Možná ho najdu.“

„Ale jak?“

„Já nevím...ale můžu to aspoň zkusit.“

„Same. Klidně teď může být i mrtvý. Nic nevíme.“

„Nemluv tak!“ zakřičel náhle a jeho tvář zbrunátněla.

„Omlouvám se,“ řekla.

Sam se opět uklidnil.

„Napadlo tě ale někdy, že i když ho najdeme, tak nás třeba nebude ani chtít vidět? Vždyť od nás přece odešel. A nikdy už se potom neozval.“

„Možná proto, že mu to máma nechce povolit.“

„Nebo možná proto, že o nás jednoduše nestojí.“

Samův zamračený obličej se zakabonil ještě víc. Dupnul patou

o zem. „Našel jsem ho na facebooku.“

Caitlin vykulila oči v překvapení.

„Tys ho našel?“

„Nejsem si úplně jistý. Byli tam čtyři lidi se stejným jménem. Dva z nich mají privátní profily a nemají žádnou fotku. Oběma sem napsal zprávu.“

„A?“

Sam zakroutil hlavou.

„Žádnou odpověď jsem nedostal.“

„Táta by se na facebook asi nepřidal.“

„To nemůžeš vědět,“ odpověděl znovu trochu popuzeně.

Caitlin si povzdechla, došla ke své posteli a lehla si na ní. Dívala se na zažloutlý, odlupující se nátěr na stropě a ptala se sama sebe, jak se to stalo, že se dostali až sem. Dřív byli v městech, kde jim bylo dobře. Dokonce i máma se zdála, že je tam téměř šťastná. Třeba, když zrovna randila s nějakým chlapem. Dost šťastná na to, aby aspoň nechala Caitlin na pokoji.

Byla tu také města, třeba jako to úplně poslední, kde Caitlin i Sam měli pár dobrých kamarádů a kde to vypadalo, že už by mohli konečně zůstat aspoň než odmaturují. A potom se všechno zase rychle zkazilo. Další balení a loučení. Bylo snad příliš chtít mít normální dětství jako ho mají všichni ostatní?

„Mohl bych se odstěhovat zpátky do Oakvillu,“ řekl Sam najednou a přerušil její přemýšlení. To bylo jejich poslední město. Bylo neuvěřitelné, jak vždycky dokázal poznat, na co

zrovna myslela. „Mohl bych zůstat u kamarádů.“

Cítila strašnou únavu. Bylo toho na ni už jednoduše příliš. Nedokázala ani klidně přemýšlet a když teď slyšela, že se ji už i Sam chystá opustit, měla pocit, že už na ní opravdu vůbec nikomu nezáleží.

„Tak si jdi,“ vyštěkla na něj mnohem důrazněji, než si přála. Bylo to skoro jako kdyby to řekl někdo jiný. Slyšela drsný tón ve svém vlastním hlase a okamžitě toho začala litovat.

Proč vždycky musí vyhrknout něco takového? To se vůbec nedokáže ovládat?

Kdyby měla lepší náladu, kdyby byla klidnější a neseběhlo se toho tolik najednou, nikdy by něco takového neřekla. Nebo by to alespoň řekla lépe. Možná by pověděla něco jako, Já vím, co se snažíš říct. Že bys tohle místo nikdy neopustil, bez ohledu na to, jak strašný to tu je, a nenechal mě tu samotnou. A já tě mám za to moc ráda. A ani já tě nikdy neopustím. V tomhle divném dětství budeme mít aspoň vždycky jeden druhého. Jenže místo toho reagovala nejhorším možným způsobem. Místo toho na něj jenom sobecky vyjekla.

Posadila se a viděla, že se ho její slova dotkla. Chtěla to vzít zpátky, omluvit se, ale najednou to nějak nešlo. Najednou se nemohla za žádnou cenu přimět, aby otevřela pusu.

Sam tiše vstal ze židle odešel z místnosti. Velice potichu za sebou potom zavřel dveře.

Idiote, pomyslela si. Jsi takový idiot. Proč se k němu chováš stejně, jako se máma chová k tobě?

Znovu si lehla a zírala na strop. Uvědomila si, že tu byl ještě další důvod, proč na něj byla taková. Přerušil její přemýšlení a udělal to zrovna v okamžiku, kdy myslela na to špatné. Nepříjemná vzpomínka se jí vynořila v mysli a on ji přerušil ještě dříve, než se s ní stačila vypořádat.

Bývalý přítel její matky. Tři města zpátky. Bylo to jedno z období, kdy její matka vypadala skutečně šťastně. Frank. Padesát let. Malý a plešatější. Tlustý jako kláda. Neustále zaváněl levnou kolínskou. Jí bylo šestnáct.

Stála zrovna v jejich maličké prádelně a skládala oblečení, když se Frank objevil ve dveřích. Ten hajzl se na ní vždycky po očku díval. Sáhl do koše a vytáhl dva kousky jejího spodního prádla. Začala se červenat studem i vztekem zároveň. Zvedl je výše a zašklebil se.

“Tyhle sou tvoje?” řekl a šklebil se. Vytrhla mu prádlo z rukou.

“Co chceš?” vyštěkla na něj odpověď.

“Takhle se mluví se svým novým nevlastním otcem?” Přistoupil o krok blíže.

“Nejsi můj nevlastní otec.”

“Ale už brzo budu.”

Chtěla se vrátit zpátky ke skládání svého oblečení, ale on přistoupil o další krok blíž k ní. Tentokrát už příliš blízko. Její srdce bušilo děsem.

“Myslím, že je na čase, abychom se spolu trošku líp seznámili,” řekl a rozepnul si opasek.

„„Nemyslíš?“

V hrůze se pokusila protáhnout kolem něj a utéct z maličké místnosti, ale když to udělala, on ji zablokoval cestu, hrubě ji chytil za zápěstí a odstrčil ji zpátky proti zdi.

A potom se to stalo.

Zloba zatemnila její mysl. Zloba, jakou nikdy předtím nepoznala. Cítila, jak se její tělo zahřálo od palců na nohách až po temeno hlavy. Když se k ní znovu přiblížil, vyskočila přímo kupředu a oběma nohama zároveň jej kopla doprostřed hrudi.

Nehledě na to, že byla oproti němu jenom třetinová, jej zásah jej odmrštil dozadu, kde rozrazil dřevěné dveře a pokračoval ještě dobré dva metry do místnosti. Bylo to, jako by ho někdo vytřelil napříč domem z kanónu.

Caitlin tam jenom stála a třásla se. Nikdy neměla ráda násilí a nikdy předtím nikoho nepraštila. Navíc nebyla příliš velká nebo silná. Jak se jí jenom mohlo povést ho takhle nakopnout? Kde vůbec vzala sílu, aby mohla takhle skočit? Nikdy předtím neviděla, že by někdo – a navíc dospělý muž – byl někým strčen tak, že doslova roztříštil dveře. Odkud se ta síla vzala?

Popošla k němu a zůstala nad ním stát.

Ležel na zádech bez jakéhokoliv pohybu. Na chvíli si říkala, jestli ho nezabila. Ale v ten moment byla pořád tak vzteklá, že jí to bylo jedno. Měla starost jenom o to, kým – nebo čím – ve skutečnosti byla.

Nikdy už potom Franka znovu neviděla. Následujícího dne se rozešel s její matkou a nikdy se už neukázal. Její matka pojala

podezření, že se mezi Caitlin a jím něco odehrálo, ale nikdy se na to přímo nezeptala. Nicméně stejně nakonec Caitlin obvinila, že jí zkazila vztah a zničila tu trochu štěstí. A nikdy jí to už neodpustila.

Caitlin se znovu zaměřila na loupající se strop. Její srdce bušilo stejně, jako tehdy. Myslela teď na tu zuřivost, která ji posedla dnes a říkala si, jestli můžou ty dvě události být nějak spojené. Vždycky měla za to, že incident s Frankem byla prostě šílená a ojedinělá událost, prostě takový nevysvětlitelný nával síly v momentě ohrožení. Teď si ale říkala, jestli by v tom nemohlo být něco víc. Měla v sobě ukrytou nějakou zvláštní sílu? Nebo z toho všeho začíná bláznit?

Kdo vlastně je?

Kapitola třetí

Caitlin utíkala. Pronásledovatelé jí byli v patách a hnali ji dál úzkou uličkou. Slepý konec uličky už byl přímo před ní, masivní cihlová zeď, ale ona běžela dál. Postupně nabírala rychlost, neuvěřitelnou rychlost. Běžela tak rychle, že se okolní domy rozmazaly do jednolité šmouhy. Cítila, jak jí vlasy rozčesává vítr.

Když se dostala blíže, vyskočila a najednou stála nahoře na dobrých deset metrů vysoké zdi. Vlastně se od ní jenom odrazila, protože okamžitě plynule přešla do dalšího desetimetrového skoku na druhou stranu, kde, aniž by byt jenom klopýtla, okamžitě běžela dál a dál. Cítila se silná, nepřemožitelná. Rychlost jejího běhu ještě narostla, až měla nakonec pocit, že by dokázala i létat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.